

FOLK OG LAND

Spongdal 100

Rettferdighetens vokter, riksadvokat Aulie snur ryggen til

Slik praktiseres lov og rett i Norge

Folk og Land redegjør for myndighetenes eiendommelige innsats i Hafskjolds injuriersak mot Morgenposten

Etter 8 måneder står saken der den startet og kommer ikke opp før etter rettsferien!

Det er naturligvis mange som lurer på hvorfor en ikke hører mere om den injuriersak Forbundets formann Anders Hafskjold har reist mot Morgenposten. En må vel nærmest tro at det er Hafskjold som ikke er så hissig på å få frem saken og som trenerer den, siden landets justisminister i Norges storting høytidelig erklærte at myndighetene fulgte nøye med i saken og vilde sørge for at rettferdigheten skjedde fyldest.

Vi var så naive at vi trodde dette gjaldt også når det dreiet seg om å beskytte den injurierte, men her later det til at vi tar feil. Ja, det ser faktisk ut til at påtalemyndigheten og dens organer ikke er særlig interessert i å fremme saken og at en ikke har noe imot at den simpelthen går i glemmeboken, mens folk flest tror at Hafskjold ikke vil ha saken frem.

Myndighetene og domstolene er i seg selv et vesentlig bestått medlem i det vesentlige bestått i medlemskap i NS, er i løpet av mindre enn to år fullstendig sjaltet ut og i forbundsledelsen sitter idag notoriske kriminelle elementer fra krigens dager. Deres ledelse av forbundet beviser til fulle at de fortsatt er villig til å bryte landets lover når som helst og på hvilket som helst grunnlag.

La oss da rekapitulere det som har hendt hittil og overlate til våre lesere å bedømme hva de norske myndigheter gjør for å beskytte norske borgere - når de da hører til «den store sorte flokk».

(Forts. s. 6).

Tusener ført bak lyset

Avisen «Folk og Land» er et av AULIE OG AVERTISSEMENTS-BLAD

NR. 213 — 98. ARGANG

NS-forbundet vil ikke gå til noen rettssak

Et like ensrettet som enstemmig landsledermøte i Forbundet for Sosial Oppreisning vedtok igår på sitt møte i Lærerveksels Hus i Oslo å uttrykke sin dype taknemmelighet for de assistentene til stormangrep på rettsferien.

Tekst: Bjørn Bjørnsen
Fotos: Aage Storløkken

Etter initiativ av «Morgenposten» nå etterforskes av politiet. Beskyldningene omfatter svindel, dokumentforfalskning, underlag og misbruk av betrodde midler.

IA DEM IKKE FOR ALVORLIG
Det ser ut til å bli en del forbudslinjer brot som vask omkring det for

medlemmers forbund
Lederen beskyldes for svindel, korrupsjon og underslag

JEG VIL GÅ TIL STRAFFESAK MOT MORGENPOSTEN, SIER HAFSKJOLD

QUO VADIS NORVEGIA?

Betraktninger på grunnlovsdagen

Johan Scharffenberg skrev i 1945 en bok som han kalte «Quo vadis — Norvegia?»

I denne bok kommer han med et kraftig angrep på parlamentarismen. Han forlanger oppløsningsrett og referendum for å rette på de verste skavanker.

Men nå er det gått mange år siden boken kom ut, og parlamentarismens skavanker er blitt tydeligere og tydeligere, så ddt er spørsmål om ikke forholdene krever en kraftigere revisjon enn referendum og oppløsningsrett.

Norges Grunnlov hviler på maktfordelingsprinsippet. — Dette prinsipp har parlamentarismen satt helt til side. Slik som det nu er, velger folket bare partiet. Ikke engang den enkelte person får de stemmeberettigede velge. Nominasjonen av stortingskandidatene, blir foretatt av partiet. A fjerne en mann som er nominert lar seg i praksis ikke gjøre. Det som blir igjen av folkets suverenitet blir altså å velge parti, — intet mer.

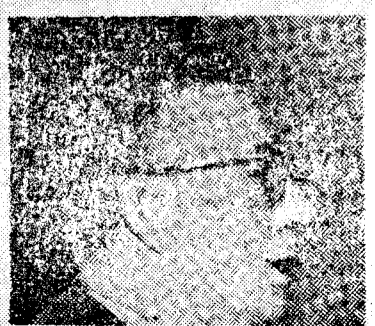
Det parti som får flest stemmer, får både den utøvende, den bevilgende og den lovgivende myndighet. Og formannen i partiet blir diktator. Det er blitt personunion mellom parti og stat. I Norge har vi dermed fått akkurat det samme system

Forts. side 8.

Forbundet av NS-folk i hel oppløsning Beskyldninger om valutasvindel og store underslag av „føreren”

Eget „skyggekabinett” til regjeringen Gerhardsen

Av Morgenpostens medarbeider NIC. GULBRANDSEN.
Valutasvindel, underslag, dokumentfalsk, uhederlighet og korrupsjon har ført til at Forbundet for Sosial Oppreisning — sammenslutningen av tidligere NS-medlemmer — etter 8 års virksomhet er i fullstendig oppløsning. Mens forbundet ved starten og i tiden umiddelbart etterpå samlet titusener av medlemmer, er det idag under 1 000 tilbake. Fra alle kanter av landet strømmer utmeldelsene til forbundet inn til kontoret i Kierschowsgat 5 på Sagene i Oslo. Det har lenge vært misnøye med den måten forbundet ble ledet på etter Hroar Hovdens død og gårdbruker Anders Hafskjold fra Lier overtok som selvbestalt leder. Særlig stor var medlemmenes utilfredshet med den måten forbundets taleror avisen «Folk og Land», ble redigert på, men etterhvert som medlemmene gikk forbundsledelsen nærmere inn på klingen avslørtas så mange til dels åpenbart kriminelle forhold, at misnøyen slo ut i lys lue.

Gerhardsen og kidnappingen

I PEDRO'S UKEREVY I VG finnes det imellom noen godbiter. Her er en av dem, en kommentar til de to spioners planer om å kidnappe statsminister Gerhardsen:

De gode nordmenn og Knut Hamsun

De gode nordmenn er kommet i katepine i anledning Knut Hamsuns 100 årsdag. Mange rare utveier har sett dagens lys i pressen, utveier for å kunne sole seg i Hamsuns verdensberømmelse uten å bli altfor meget blamert på grunn av sin holdning til dikteren etter den såkalte frigjøring. En fru Fearnley hadde to store artikler i Verdens Gang nylig. Der blanner hun samme så mye rart at det selvsagt til slutt går trill rundt for damen. Hun konstaterer at Hamsuns villfarelse skyldes alderdomssvekkelse og isolasjon. Man får inntrykk av at Hamsun var langt bortimot utilregnelig i krigsårene. Altså man må ikke ta hans «landssvik» alvorlig, med andre ord: sett en strek over den affæren. Men så lar hun pennen løpe. Og kommer tilslutt til Hamsuns siste bok, skrevet like etter krigen: På gjengrodde stier. Her konstaterer fru Fearnley med like stor sikkerhet som i første del av sin artikkel at Hamsun hadde bevart sin ånd like frisk og sprudlende som noensinne tilforn.

Det er mange som med spenning imøteser det endelige resultat av alle krumspring. Den som lever til i august får se.

Leo.

og noen småområder), og en nordtysk stat (resten av Preussen, Sachsen og Thüringen og ennå noen områder). Etter Morgenthauplanen skulle det som ble tilbake i de to stater omdannes til et landbruksland eller — som det uttryktes — til potetesmarker.

Formålet med planene om Tysklands oppdeling.

Om formålet med de engelsk-amerikanske planer om en oppdeling av Tyskland, heter det i den førstnevnte dokumentasamling: Det er ikke vanskelig å se at den anglo-amerikanske avtale om delingen og «agrariseringen» av Tyskland tok sikte på - hvilket var fullstendig i overensstemmelse med vestmaktene linje — å svekke Tyskland som konkurrent, å frata det muligheten for å føre en selvstendig utenrikspolitikk og samtidig forhindre en virkelig demokratisk utvikling i landet.

Disse forsøk strandet imidlertid på Sovjetunionens motstand, sier «Friheten».

I mars 1945 tilkjennega Sovjetunionen overfor England at den kun betraktet slike planer «som mulige perspektiver for utøvelse av et trykk mot Tyskland for å sikre seg mot Tyskland, hvis andre midler ikke skulle vise

Ungdomskriminaliteten

Der tales og skrives så meget om ungdommens dårlige egenskaper i våre dager — og dette vistnok med rette.

Hva kan så dette komme av? Er ungdommen virkelig opplært til å gi en god dag i moralske begreper, og i lover og bestemmelser?

Ja, var det ikke dette som ble så gjevt under okkupasjonen? Jo mer en kunne trodse lover og bestemmelser, jo mer oppskrytt ble en, for ikke å tale om drap av politiske motstandere, da ble glorien riktig lysende, og ennå idag hedres slike volds menn i tale og skrift, og kanskje spesielt i kringkastingen. Tenk bare på senkingen av Tinnsjøfergen, du verden for en heltebedrift!

I min barndom ble jeg ofte fortørnet når jeg leste om «prestene og de skriftkloke», som var mestre til å gjøre svart til hvitt og urett til rett.

Hvordan er det så med «prestene og de skriftkloke» i våre dager? Er de stort annerledes idag enn for to tusen år siden? Selvfølgelig er der stor forskjell på dem idag, men det var det også dengang.

Våre dagers «skriftkloke» må vel være våre jurister, og hvordan har så de opptrådt?

Jeg har et avisreferat foran meg fra 6-1 1947, og der heter det som følger:

«I krigsrettsaken mot kaptein Haugli var det særlig ett moment som nødvendigvis må få konsekvenser for fremtiden, nemlig den nye tolkning av betydningen av norske offiserers æresord.

Hovedanklagen mot kaptein Haugli gikk ut på at han ikke hadde etterkommet ordre

seg å være tilstrekkelige».

Til tross for dette forsøkte vestmaktene så sent som under forhandlingene i Potsdam i juli-august 1945 å fremme forslag om Tysklands deling. Også disse forsøk strandet på Sovjetunionens avvisning.

Man enedes da om Potsdamavtalene om Tysklands framtid.

om å forlate landet og slutte seg til de norske tropper i England eller i Sverige. Krigsadvokaten fremholdt i sitt forberedende innlegg at der ikke kunne legges den ringeste vekt på det æresord som tiltalte — i likhet med de øvrige norske offiserer — hadde måttet avgi til tyskerne for å unngå krigsfangenskap».

Redaktør Peter Hoff kommenterer ovenstående sådan:

«Et æresord har altså ikke lenger noen gyldighet mellom fiender eller motstandere. Fra nå av har et æresord bare forpliktende karakter mellom venner eller allierte. Når et norsk æresord er uten betydning overfor tyskerne, så kan heller ikke et indisk eller jødisk æresord forplikte overfor engelskmennene eller et tysk overfor amerikanerne.

Det er merkelig å være vidne til at samtidig som man gjør hva man kan for å bryte ned alle moralbegreper, så jamres der over det moralske forfall!! Menneskene vil på død og liv høste det motsatte av hva de selv sår. Man tror fullt og fast at det lar seg gjøre å skape en ny og bedre verden og bygge opp en bedre moral ved å bryte ned det som ennå er i beifold av moralske verdier».

Og prestene hvordan er så de?

Hør bare hva presten Conrad Bonnevie-Svendsen uttalte i et foredrag på olsokstevne i Trøgstad sommeren 1945:

«Vi måtte for en tid sette moralen tilside og opptre mere eller mindre som banditter».

Kan en så undre seg over ungdommens oppførsel?

Når selv presten vel må håpe å høste det motsatte av det han sår, kan man neppe bebreide ungdommen. De har i sannhet hatt gode læremestre!

Johan Baastad.

Arkitekt

HUSTAD

BÆRUMSV. 5, Ø. ULLERN
Telefon 55 61 29 — Oslo

Ansvar

Forts. fra side 7

Welles-planen:

Tyskland delt i tre stater.

Sovjetunionens og Den frie demokratiske republikks regjeringer har for kort tid siden i fellesskap utgitt en dokumentasamling: Sannheten om Vestmaktene politikk i det tyske spørsmål — som utførlig beskjefter seg med den engelsk-amerikanske politikk overfor Tyskland — før og nå. Der erindres det om at den første konkrete plan om Tysklands deling allerede ble fremsatt i begynnelsen av krigen.

Planen som er kjent under navnet Welles-planen — etter den amerikanske understatssekretær Sumner Welles, ble nedsatt av det av Roosevelt i januar 1942 nedsatte «rådgivende utvalg for etterkrigsproblemer».

Etter denne plan skulle Tyskland oppdeles i tre selvstendige stater: en syd tysk stat bestående av Bayern, Württemberg, Baden, Hessen-Darmstadt, Rheinland og Saar, — en vesttysk stat bestående av Ober-Hessen, Thüringen, Westfalen, Hannover, Oldenburg og Hamburg, — og en østtysk stat bestående av Preussen (med unntakelse av Østpreussen), Mecklenburg og Sachsen.

Under forhandlingene i Washington i mars 1943 ble Eden og Roosevelt i prinsippet enige om Tysklands deling.

Forskjellig behandling av de tyske stater.

Under forhandlingene i Moskva, oktober 1943, under-

streket den senere utenriksminister Cordell Hull at den amerikanske president var innforstått med planene om en oppdeling av Tyskland i flere stater, kanskje med visse ting felles som jernbaner, toll etc., og på Teherankonferansen i november 1943 foreslo Hull på sin regjeringens vegne å oppdele Tyskland i følgende stater: Preussen, Hannover, Sachsen, Bayern og Hessen. Churchill understøttet prinsipielt planen, og i sine erindringer (Den annen verdenskrig) uttaler han om det:

«Så ville jeg utskille Sachsen, Bayern, Pfalz, Baden og Württemberg fra riket. Mens jeg ville behandle Preussen strengt, ville jeg gå skånsomere fram mot den annen gruppe. Den ville jeg helst sammenslutte i et forbund, som jeg ville kalle Donauforbundet».

Tyskland skulle gjøres til en potetesmark.

Høsten 1944 påla Roosevelt en særlig «regjeringskomite for Tyskland» utarbeidelsen av de videre planer for etterkrigstidens Tyskland. Denne komites arbeide resulterte i den såkalte Morgenthauplan (kalt så etter den amerikanske minister Morgenthau), som gikk ut på å utskille Saarområdet og hele territoriet mellom Mosel og Rhinen fra Tyskland og gi det til Frankrike. Ruhrområdet skulle stilles under internasjonal kontroll, og resten av Tyskland skulle deles i en syd tysk (Bayern, Württemberg, Baden

FOLK OG LAND

UAVHENGIG UKEAVIS

Redaktører:

ODD MELSOM, ansvarlig

ALEXANDER LANGE

I majoritetsdemokratiet Norge

Det er faktisk som å høre et ekko av det hjemlige Dagbladet når den røde tyrann Tito gir uttrykk for sitt besynderlige demokratiske sinnelag. Når de jugoslaviske studenter demonstrerer i protest mot den røde undertrykkelse, så erklærer Tito at «vi vil ikke tillate at minoriteter opptrer på en slik måte. Jugoslavia er et demokrati for majoriteten av folket, ikke for minoriteter», og de makthavende som styrer i kraft av politi og en ensrettet presse, representerer naturligvis alltid «folkemeningen» og «majoriteten». Det er derfor disse såkalte demokratiske styrere alltid så iherdig motsetter seg folkeavstemninger og rettfærdige valgordninger.

Denne form for demokrati har vært praktisert så lenge i Norges land nå, at det faktisk ikke er mange som reagerer lenger mot dette grove missbruk av selve det demokratiske prinsipp, og dets lysrøde opphavsmenn tror visst virkelig at dette majoritetsdiktatur, som med urette kalles demokrati, er det eneste sanne og Gud velbehagelige.

Dette blad representerer reaksjonen mot et slikt forsumpet demokrati. Vi representerer også en undertrykket minoritet som ingen plass og ingen rettigheter har i dagens norske demokrati av Titos type, det som bare er «for majoriteten av folket». Vi er blitt slept gjennom fengsler, og konsentrasjonsleire, gjennom parodier på rettsforhandlinger, gjennom boikott og forfølgelse, vi er blitt misshandlet og plaget, og vi er blitt kastet for den pøbel som alltid er et slikt falsk demokratis beste støtter. Våre krav og våre synspunkter er blitt systematiske og avtalemessig tiet ned. Hver eneste lurv og larv i dette land har hatt uhindret adgang til å smede og skjende oss. Man har baktalt oss og løyet om oss i presse, i film, i kringkasting og fra stortingets talerstol. Vi har i sannhet fått erfare at her er det intet demokrati for minoriteter — like litt som i det røde Jugoslavia.

Vi forteller på annet sted i dagens avis om hvorledes de norske myndigheter er tidligere NS-folk behjelpelig med å komme bakvaskere tillivs. Vi forteller om den rolle politiet har spilt i disse høydemokratiske revestreker.

Men Kriminalpolitiet nøyer seg ikke med det. Med vitende og vilje — for det kan vel ikke være av ren og skjær tåpelighet? — blander det kortene slik at folk blir ført bak lyset. Politiet vet bedre enn noen annen at de 3—4 uskyldige mennesker som gikk til politianmeldelse av Morgenposten for grove injurier ikke har hatt den aller ringeste befatning med de valutaforhold Sivilpolitiet har gransket og som det forøvrig fant ikke var verdt noen slags reaksjon fra politiets side. Likevel våger dette politi, etter å ha sittet på halen i 8 måneder for å la beskyldningene synke godt ned i folk, å sende ut et kommuniké med en masse snikk-snakke om disse valutaforhold som absolutt ikke vedrører anmelderne. Når det så konkluderes med at riksadvokaten har henlagt anmeldelsene, så må naturligvis enhver leser tro at Morgenposten altså har hatt dekning for sine beskyldninger. Er det det som er hensikten? Det som kommunikéet søker å skjule er naturligvis akkurat det motsatte, nemlig at Kriminalpolitiet — kanskje til sin intense skuffelse? — ikke har funnet noe som helst som kan støtte injuriantens beskyldninger mot anmelderne.

I utpreget bengalsk belysning kommer denne politiets eiendommelige opptreden når en erindrer at dets høye overordnede, landets justisminister, overfor Stortinget høytidelig erklærte at han nøye fulgte etterforskningen i forbindelse med de nevnte politianmeldelser, idet han mente at offent-

Folk og Land
i sommertiden

Som vanlig vil Folk og Land ikke komme hver uke i sommertiden. Bladet utkommer med ialt 40 numre pr. år, og da det som bekjent er 52 uker i året blir det endel uker uten avis. Av praktiske grunner er disse sløfede numre fortrinnsvis lagt til sommertiden. Og vi må ta fatt allerede fra neste nummer av, hvis vi skal komme i normalgjenge igjen når høsten kommer. Neste nummer av bladet kommer da 13. juni og nr. 21 kommer 27. juni. I juli måned, den store feriemåned, kommer det bare ett nummer av Folk og Land, nemlig 11. juli. Neste nummer deretter kommer 1. august, så 15. august og endelig 29. august. Men så kommer bladet som vanlig igjen hver uke.

Vi minner ellers om at vi nå gjerne vil ha bladpengene for 2. halvår. Det er alltid ebbe i kassen på denne årstid fordi vi ikke har noen driftskapital å flyte på, og vi ber alle våre kjære venner og lesere om å ordne bladpengene så snart som mulig. Noen kroner ekstra vil som vanlig være uhyre kjærkomment.

lige hensyn krevet å få klarlagt om beskyldningene var riktige. Riksadvokat, statsadvokat og politi er på den annen side skjont enige om at almene hensyn ikke krever noen medvirkning fra påtalemyndighetens side til slik klarleggelse.

Er så justisministeren fornøyet med det resultat som intet resultat er? Er han lykkelig over å ha et så dyktig og et så kommunikéskrivekyndig politi? Og hvorledes vil han oppfylle sitt løfte om å klarlegge saken for offentligheten hvis anmelderne ikke skulde ha de nødvendige midler til å gjøre det ved privat søksmål mot injurianten?

Naturligvis får vi prøve å hjelpe landets justisminister i en slik pinlig stund, da han blir forrådt av sine egne myndigheter, og dermed også vise Aftenposten at dets overskrift over politiets kommuniké, «Søksmålet mot Morgenposten henlagt», ikke er riktig. Ikke rettene enn vi kan se, er det som eventuelt er henlagt bare den siste halvmaske av anstendighet i majoritetsdemokratiet Norge.

Abonner på «Folk og Land»

Kampen ved Midtskogen
og kaptein Spillers raid

Denne kamp ble av en landv. major som vendte tilbake fra London i 1945 i et intervju med Aftenposten presentert som avgjørende for verdenskrigen. Den hadde forsinket angrepet på Maginotlinjen, mente han. Slikt tøy finner man naturligvis ikke i Den krigshistoriske avdelings beretning i «Norges krig», hvor det om kampen bare er anført at den varte i et par timer og var meget hard. Allerede dette er forøvrig noe av en overdrivelse etter tapene å dømme. Om disse vet man med bestemthet bare at kaptein Spiller ble dødelig såret, og at det på norsk side var 2 sårede.

Det er selvfølgelig grunn til å være tilfreds med at kongen og regjeringen ved Skyteskolens innsats unngikk å bli «kidnappet» på Elverum, selv om det er adskillig å si på deres senere virke i London. Men det kan være grunn til å revidere litt de overdrevne rykteversjoner om det såkalte slag ved Midtskogen.

Ifølge Oliver Møystad som hadde kommandoen over den lille fremskutte avdeling som tyskerne stanset opp for, var hendelsesforløpet følgende:

Den tyske buss-kolonne stanset foran stillingen. Kaptein Spiller kom ut og gikk fremover mot troppen under tilkjennegivelse av at han ønsket å forhandle. Om det ble opplyst at han hadde parlamentærflagg erindres ikke. Uten at «ild» var kommandert, skjøt en nervøs soldat, og andre fulgte eksemplet. Kaptein Spiller falt, de tyske soldater stormet ut av buskene under ropet «Mord», hvorpå de norske soldater tok flukten. Møystad ble plutselig alene og måtte også forsvinde i en fart.

Umiddelbart etter ble det åpnet ild fra de norske, bakkenforværende stillinger med mitraljøser og maskingeværer, bl. a. med sporlyssammunisjon. Lyspatronene antendte uthusbygningene på den nærliggende gård. Tyskerne reddet med livsfare besetningen fra å brenne inne, hvorpå de vendte tilbake sydover, medbringende den sårede kaptein.

Taktisk sett ville det ideelle forløp selvsagt vært å la buss-kolonnen kjøre helt inn foran hovedstillingen på effektiv skuddistanse for stillingens våpen, med samtidig, overraskende ildåpning. Nervøsiteten hos uskolerte soldater kan selv under fredssøvelser være sjenerende, hvis det ikke på forhånd er gitt uttrykkelig advarsel.

Det videre hendelsesforløp

under raidet er utførligere og mere korrekt skildret i «Norges krig». Ved Espaa tok den tyske kolonne til fange omkr. 100 mann av Opland dragonregiment, på vei nordover fra Gardermoen, dernest en hjulryttereskadron av Akershus dragonregiment med folk og våpen fordelt på forskjellige biler. Ved Minnesund tok kolonnen til fange sjefen for et gardekompani, uten kamp med kompaniet som «kom seg unnav». Ved Piro støtte tyskerne på kompaniet Simonsen, som var varslet og gått i stilling, men lot seg avvepne. Norske offiserer i fangekolonnen hørte ingen skytning ved anledningen. I «Norges krig» står imidlertid anført at det ble skutt.

Det er forståelig at man gjerne vil se begivenhetene i et for norsk patriotisme tiltalende lys, men man bør unngå skryt på svake premisser. Sverre Hartmann har i sin bok «Spillet om Norge» anført at kaptein Spiller ble skutt under bæring av en ammunisjonskasse frem til frontlinjen, noe som vel er ment å skulle vise at han falt under kamp. Dette var altså ikke tilfelle. Det skulle forøvrig være alminnelig kjent at ledende offiserer ikke opptre som bærere av ammunisjon under kamp, allermest i kasser. Sv. Hartmann er orientert om det faktiske forhold. Det vil være interessant å se om denne hensiktsmessighetsfeil blir rettet i en eventuell ny utgave av boken.

Beretningen om Spillers raid og trefningen ved Midtskogen er en av de mange som greit belyser det militære og mentale forsvarsberedskap som vårt styre hadde ansvaret for i april 1940.

J. V.

Deutsche Handelskammer
in Norwegen

Medlemsfortegnelse

Ingeniør Johan Bugge, Notodden, A/S Buskerud Papirfabrikk, postboks 925, Oslo.

A/S Butikkutstyr, Ladeneinrichtung, Drammen.

S. D. Cappelen, Ulefoss Jernvaerk, Eissengiesserei u. Sägewerk, Ulefoss.

Gunnar Carelius, Textilagenturen, Torget 13, Oslo.

Carlings Magasin, Herrenkonfektion, Storgt. 18, Oslo.

A/S Christensen & Co., Fischexport, Bodø.

Ingeniør Birger Christensen, Maschinen, Heizungsanlagen, Urtegt. 14, Oslo.

Carl D. Christensen, Im- u. Export, Klingenberggt. 7, Oslo.

Ivar Christensen, Agenturen, Versicherungen, postboks 60, Trondheim.

BAK KULISSENE:**Den franske strid om panserdivisjonene**

Drommen endelig oppfylt: Reynaud er blitt ministerpresident (5. april 1940) og hilser på kommandanten i Paris

Et forkastet forslag

15. mars 1935. Paul Reynaud er ikke medlem av det franske deputerkammers hærutvalg, som består av 32 medlemmer, men til dagens møte er han innbudt, for det skal forhandles om hans forslag, og det er skikken at forslagsstilleren selv får anledning til å møte frem for å uttale seg om forslaget for de sakyndige. Utvalget består av representanter for de forskjellige partier i kamret i forhold til deres styrke, og dets avgjørelser er meget viktige. Det som blir avslått har ingen sjanse til å komme frem for parlamentet. Riktignok kan en minister, når utvalget avviser et forslag som han mener er riktig, bringe saken inn for parlamentet — men det gjør han bare unntagelsesvis, for avstemningen i utvalget svarer jo til den som vil bli i kamret, fordi utvalget er besatt overensstemmende med styrkeforholdet i kamret. Han vil bare kassere inn en slik offentlig avvisning hvis han er besluttet på å tre tilbake. Utvalget holder til i en av de tallrike sidebygninger til deputerkamret. Rommet selv ligner med sine nøkterne grå vegger, sine høye vinduer og de opphengte karter et klasseværelse i en skole, og her blir det nå denne ettermiddag truffet en avgjørelse om Paul Reynauds lovforslag. Idag vet vi at det også ble stemt over Frankrikes skjebne.

Lovforslaget, som Paul Reynaud har ladet utarbeide av oberst de Gaulle, tar sikte på en endring i den bestående lov om hærens organisasjon fra årene 1927 og 1928, slik at det dannes spesielle tropper bestående av 11 divisjoner med tilhørende reserver og trenn. Bare en femtedel av mannskapsstyrken skal bestå av innfødte fra Nord-Afrika eller andre farger og videre skal troppene settes sammen bare av yrkessoldater som har hvervet seg for lang tid. Bak dette står de Gaulles oppfatning, som han har hentet fra generaloberst von Seeckts skrifter, at panservog-

ne som de nye divisjoner skal forsynes med, bare kan føres av yrkessoldater på grunn av det kompliserte maskineri. Det vilde jo for eksempel være utenkelig at en lokomotivfører skulde skiftes ut hvert annet år. Soldatene må vokse helt sammen med sine maskiner.

Paul Reynaud forstår at stemningen i møtesalen ikke er villig overfor hans forslag. Men han lar seg ikke merke med sin skuffelse. Som alltid har han et kynisk smil om leppene, han pludrer elskverdig med de deputererte. Møtet har ennå ikke begynt og man kan oppføre seg tvangløst.

«Min kjære herr Reynaud», sier utvalgets formann til ham, «De vil få en vanskelig oppgave, for de militære fagfolk er alle sammen mot Deres forslag!»

«Min kjære herr Sénac», svarer Paul Reynaud smilende, tiltrøstet for at han koker av raseri innvendig, «fagfolk er alltid «mot noe!»

Ingen kan se på ham at han er opphisset, for han har alltid et mesterlig tak på seg selv. Det dreier seg jo her for ham ikke bare om panservognene. Hvis forslaget går gjennom skal han tre frem som arméens reformator og på den måte endelig komme lenger frem selv. Men er det ikke

General Weygand besiktiger en engelsk panservogn

til å bli gal over å se hvilke gjennomsnittshoder, hvilke flate middelmådheter som bestemmer over et vidtrekkende forslag?!

Så ringer utvalgets president med klokken, alle tar plass og møtet begynner. Dog hvisker den deputererte Albert Forcinal ennu hurtig til sin sidemann Léon Courson: «Si meg, hvorfor er det Reynaud så mye om å gjøre å få motorisert arméen? Har han når alt kommer til alt interesser i en fabrikk for stridsvogner?»

«Det kan jeg ikke si sikkert», hvisker sidemannen tilbake, «men det er ikke umulig, ja til og med sannsynlig!»

Forhandlingene har allerede vart over to timer. Paul Reynaud sitter der med lukkede øyne. Han orker ikke lenger å se på «disse idiotiske tykkhoder» (slik kaller han sine kolleger privat). Det kyniske smil som han ellers alltid bærer til skue er ikke å se lenger. Han synes det er fryktelig å høre på disse tåpelige motargumenter som blir anført mot hans lovforslag om opprettelse av nye og tallrike panserdivisjoner, men han må høre på, ja han må til og med merke seg hva de enkelte sier for å kunne svare i tur og orden når utvalgets formann herr Sénac gir ham ordet. Så behersker han seg, sitter der ubevegelig slik at ingen skal merke det ringeste tegn på utålmodighet. Men han lukker øynene for å kunne holde ut.

Hvorfor er medlemmene av hærutvalget så mot Reynauds forslag? De ansvarlige militære myndigheter har uttalt seg skarpt mot det. De er riktignok på ingen måte mot opprettelse av nye panserdivisjoner, men at alt plutselig skal avhenge av disse panservognene til herr Reynaud og oberst de Gaulle det finner de noe overdrevent. Man skal bygge panservogner, men man skal også bygge fly, alt litt etter litt, og etterhvert vil da alt bli komplett. Men dette får en overlate til fagfolk og ikke slike utenforstående som bare lager rot av alt! Men de deputererte merker seg med tilfredshet generalenes dom, at de militære ikke helt aksepterer forslaget. For disse herr Reynauds panserdivisjoner koster jo nye og atter nye millioner — det betyr nye skatter og hvilket parti kan tillate seg i år, da det til og med er nyvalg, å gå med på slike nye store utgifter? Det vilde jo bety å gi motstanderne de mest slående argumenter! Sekshundre millioner francs bare til personalomkostninger, og hvor mange millioner til selve panservognene?! Nei, slikt kan en deputerert bare by sine velgere når han er likeglad med å bli gjenvalgt.

Nå kommer referenten som skal kritisere lovforslaget til slutningen av sine anførsler. «Herr Paul Reynauds forslag om å stille til forføyning for oss tropper som

Kommunistisk spionrede i Radio Free Europa

Olga von Barényi gir rystende avsløringer om det underjordiske arbeid som truer hele Vestens sikkerhet

Den private amerikanske sender i München må komme under betryggende kontroll

Vi har tidligere i en artikkel av Olga von Barényi omtalt den kommunistiske spionasjevirksomhet på denne side av jernteppet. Det ble blant annet fortalt om hvorledes mange av «avhopperne» i virkeligheten er bolsjevikagenter. I en artikkel i det tyske tidsskrift «Deutscher Aufbruch» forteller forfatterinnen om «kommunistiske spioner i Radio Free Europa». Vi gjenir med forfatterinnens tilfølgelse den interessante artikkel nedenfor:

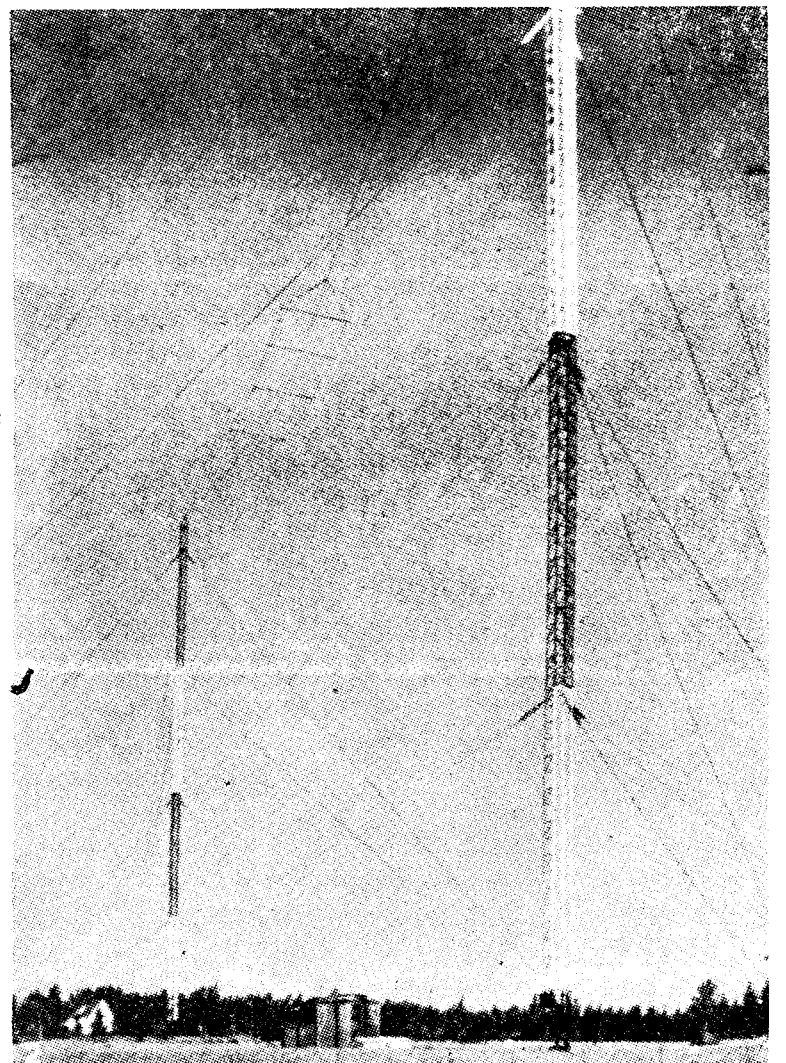
Enhver tysker er en født morder og forbryter. Denne dom over tyskerne ble uttalt på tysk jord, fløy gjennom eteren over hele verden og det fantes ikke i hele Bundesrepublikken en eneste sakfører som trakk tsjekkeren Antonin Hrebik, en prominent medarbeider i den berømte private amerikanske sender Free Europa til ansvar for fornærmelser mot det tyske folk. Da en av direktørene for denne sender, som befinner seg i en palassaktig bygning i München, ble gjort oppmerksom på denne fornærmelse, erklærte han bare med en spottende latter at det dreiet seg om en liten feil fra herr Hrebiks side, idet setningene skulde ha lydt: «Enhver nazi er en født morder og forbryter». Det er ingen dyp hemmelighet at også noen av ministrene i Bundesrepublikken var medlemmer

av NSDAP, og at de altså ifølge senderen Free Europas mening er fødte mordere og forbrytere.

Hverken England eller Østerrike, og heller ikke Tyrkia og Portugal vilde ha denne sender tiltross for at den er utstyrt med fantastiske pengemidler. I disse land er penger øyensynlig ikke alt. I Bundesrepublikken ser det derimot ut til at man istedenfor «Deutschland, Deutschland über alles» kunde synge «Geschäft, Geschäft über alles».

En yndet vits blandt de «antikommunistiske» emigranter i senderen Free Europa er at den mann i Bonn som eventuelt leser denne senders manuskripter er blind, mens hans kollega som hører på lydbandene fra senderen er døv. Kanskje finnes det døve og blinde også andre

(Forts. s. 8).

Hitlers siste ord

Martin Bormann

Ellers forteller Aftenpostens korrespondent ved navn Heimar, at denne den tyske ungdoms «uvitenhet» har vakt stor forferdelse i Tyskland. Det er kanskje tiillatt å spørre hos hvem har det vakt forferdelse? Det kan vel neppe være i de tyske hjem som selv påstås å ha gitt barna disse lærdommer. Er det da hos Aftenpostens og Dagbladets Tysklands-korrespondenter? Eller er det hos de licensierte fremmedord som idag bestemmer hva som skal lanseres utad som «tysk folkemening»?

Når Sunday Express, et blad med verdens største opplag, gjengir Hitlers siste ord slik han dikterte dem til Martin Bormann, på fremtredende plass, med en flom av bilder, og når det kaller dem for krigens mest sensasjonelle dokument («The most sensational document to come out of the war»), så skjer dette ikke i den hensikt å fortsette sjikanen mot en fallen fiende. Det retter riktig nok en skarp kritikk mot Hitler på visse punkter, men på den annen side innrømmer bladet åpent Hitlers evne til trolldomsaktig trefende profetier.

Et selvmotsigende forbund

Hitler: Etter en gigantisk holmgang i 54 måneder — på begge sider utkjempet med et eksempeløst raseri står det tyske folk nu ensomt overfor en sammenlutning som har svoret dets ødeleggelse. — Krigen raser overalt ved våre grenser. Den kommer stadig nærmere. Våre fiender samler alle sine krefter til den endelige storm. Deres mål er ikke bare å slå oss på slagmarkene, men å knuse og tilintetgjøre oss. Deres mål er å ødelegge vårt Reich, å feie vår ideologi fra jordens overflate for å slavebinde det tyske folk som en straff for dets lojalitet mot nasjonalsosialismen. Vi har

Elever hentet fra de øverste folkeskoleklasser, fra middelskolen, gymnaset og fra yrkesskoler svarte forleden i den vesttyske kringkasting på spørsmål som skulde belyse: Hva vet skoleungdommen om Hitler og hans regime? Aftenpostens Bonn-korrespondent finner det deprimerende at ungdommen ikke visste så meget om Hitler, men at den tvertimot fremhevet det positive ved hans virksomhet. Hitler gjorde mere godt enn vondt, svarte den ungdom som i femten år er foret med en ensrettet presses angrep på nasjonalsosialismens rike. Han bygget autobaner, han straffet de drosjemordere som idag er en pest og redsel på de tyske autostradaer, han organiserte billige feriereiser for arbeiderne o.s.v. Korrespondenten forsøker å finne en forklaring på dette i at foreldrene ikke har fortalt sine barn det samme som den ensrettede presse, og i at heller ikke de tyske skolelærere har vært så flinke til å fortelle elevene det nasjonalsosialismens fiender har hatt å berette om Hitler som norske skolelærere av typen rektor Midgaard.

nådd den siste times siste kvarter. (Disse ord angis å være diktert i Berlin 4.-6. februar 1945). Situasjonen er alvorlig, meget alvorlig. Det ser ut som den er desperat. Vi kan meget lett komme til å gi etter for utmattelse. Vi kan komme til å gi opp det hele i en slik grad at vi blir blinde for våre fienders svake punkter. Men slike ømme punkter har de ikke destomindre.

Vi stå overfor et selvmotsigende forbund, holdt sammen av hat og jalousi og sementert av den panikk som nasjonalsosialismen fyller denne semitt-befengte forsamling av narrer med Ansikt til ansikt med dette formløse uhyre er det vår eneste sjanse å stole på oss selv og på oss selv alene, for således å bekjempe denne heterogene pøbel med et nasjonalt homogent vesen, oppflammet av et mot, som ingen ulykke vil være i stand til å ryste. Et folk som gjør motstand som det tyske folk gjør det i denne stund — kan aldri bli oppslukt av heksekjelen. Det vil tvertimot komme ut av smeltedigelen med en sjel som er sterkere og mer uforferdet enn noen-

sinne. Uansett den motgang vi måtte komme til å gjenomgå i dagene som kommer, så vil det tyske folk finne ny styrke i den.

Hva der enn skjer i dag — vil landet leve videre og komme til å oppleve en strålende fremtid

Churchill førte England til selvmord

Churchill synes å se på seg selv som en Pitt nr. 2. Hvilket forfengelig håp! I 1793 var Pitt 34 år. Churchill er uheldigvis en gammel mann, og ikke istand til mer nu, enn å utføre ordrene til den gale Roosevelt Tenk et øyeblikk tilbake på forholdene på Pitts tid. Fra Englands synspunkt var han helt i sin rett da han av slo å drive noen tuskhandel med Napoleon. Ved å holde oppe en bestemt holdning under umulige forhold, bevarte Pitt sitt land, slik at det kunde spille den rolle, som siden efter viste seg å bli dets lodd i det 19. århundrede. Det var en politikk som siktet på å bevare hans lands eksistens.

Churchill har ved å avslå

Forts. s. 7.

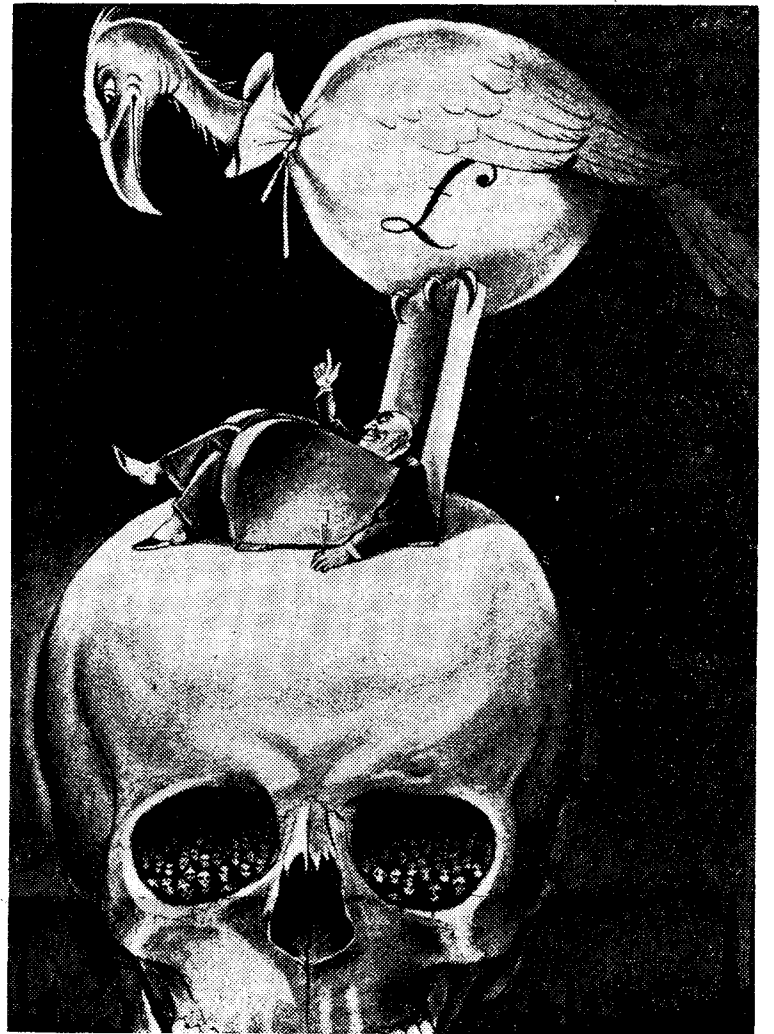

Hitler tar imot Chamberlain på Obersalzberg. Til venstre Sir Neville Henderson og i bakgrunnen tilhøyre Ribbentrop

Ansvaret for verdenskrisen i dag

«Friheten» klarlegger vestmaktenes ansvar for ødeleggelsen av Europa

Og bekrefter hva vi før har pekt på gang på gang

Finansmakten bak krig og elendighet.

I all ståheien omkring forhandlingene mellom de halvstore og de store i forbindelse med Tysklands spørsmålet er det naturligvis også andre sider av spørsmålet enn de som serveres for det tålmodige og enfoldige avislesende publikum rundt i vestens land som fortjener oppmerksomhet. For også her skjules selvsagt sannheten, eller tulle inn i en slik flom av talemåter at ingen oppdager den.

Det fremstilles idag slik at det er de onde bolsjeviker som er skyld i Tysklands deling og den krigsfare som er følgen av denne katastrofale dumhet. I virkeligheten er det slik at vestmaktenes Tysklandspolitikk helt til for noen år siden var diktert av hat og hevnløst og av det britiske ønske om en gang for alle å gjøre det av med en farlig og ubehagelig konkurrent på verdensmarkedene. Det var faktisk ikke Sovjet som i første rekke vilde dele opp Tyskland — Stalin hadde andre planer, selv om han naturligvis ikke direkte motsatte seg denne dumhet, som til syvende og sist bare vilde gagne hans eget land og kommunismen.

Vi har gang på gang fremholdt her at det var vestmaktenes som på død og liv vilde ha Tyskland tilintetgjort og knust, noe som naturligvis ikke møtte den aller voldsomste motstand hos Stalin på dette punkt. Men det er vel mange som ikke tror på

det vi beretter om disse ting, det er jo sannhetens lodd overalt. La oss da gi ordet til vår kollega «Friheten» som med sovjet-aktstykker som grunnlag i en artikkel av Helge Larsen kommer i detaljer inn på det som er bakgrun-

Forts. s. 7.

Bak kulissene:

(Forts. fra s. 4).

til enhver tid er marsjberedte og utstyrt med kampmaskiner er naturligvis fortreffelig, mine herrer. Men de sakkyndiges mening, og også min egen, er at en kan nå dette mål også på annen måte, som ikke forutsetter disse enorme omkostninger og heller ikke en hel forandring i arméens oppbygging. Antallet av vernepliktige er dessverre ikke altfor stort i Frankrike, man måtte da trekke de menn som var villig til tjeneste som yrkessoldater ut av andre forband, og der vilde en bittert komme til å savne dem. Det er bedre å forsterke våre «ekspedisjonsdivisjoner», som vesentlig består av fargete og gripe til de egentlige kolonialtropper. På den måte kan vel det som foresvever den ærede forslagsstiller lettest virkeliggjøres! Dessuten må en naturligvis vie utbyggingen av luftvåpnet særlig oppmerksomhet.

Bifallet er alminnelig, men herr Reynaud er full av forakt for dette forslag. Det er et elendig kompromis og lar franskmennene stole på nokk en fiksjon slik at de ikke ser virkeligheten — kolonialtroppene skal som Maginot-linjen være Frankrikes styrke! Han lar imidlertid ikke sine følelser komme tilsyne da han begynner å tale etter oppfordring av utvalgets formann. Han snakker som alltid, fullstendig behersket, kjølig, idet han med skjærende skarphet anbringer det ene ord ved siden av det andre.

«Mine herrer», sier Paul Reynaud, «det er en egenhet ved de franske militære, at de lukker øynene for hvert fremskritt som den militære utvikling gjennomgår. Trass i prøisernes uhorste seir i årene 1864 og 1866 følte ingen hos oss seg foranlediget til å bygge om arméen etter krigens erfaringer. Følgen var det tilintetgjørende nederlag i 1870. Lærdommene fra den russisk-japanske krig såvelsom fra kampene på Balkan, som tydelig viste feltbefestningenes betydning ved infanteriangrep ble det ikke tatt hensyn til hos oss. Følgene var de fryktelige tap i 1914 og de følgende skjebneår. I mellomtiden har motorteknikken utviklet seg overraskende — men i Frankrike synes bare få å være tilbøyelig til å ta notis av det. Jeg nevner i denne forbindelse uttalelsen av en fransk general, hvis navn jeg i hans egen interesse ikke skal nevne: «Den franske soldats ånd svarer til bajonettangrepet og med bajonetten i nevene vil han også gjøre seg ferdig med panservognene!»

Paul Reynaud gjør en liten pause for å la denne uhyrlige formulering av en som kaller seg for fagmann synke ned i tilhørerne. Så hever han stemmen til ubarmhjertig hårdhet. «Forestill dere, mine herrer, at det igjen er krig og at fienden er marsjert

inn i Belgia. For å sikre vår truede nordøstgrense må vi kaste en armé mot ham. Mine herrer, denne armé har vi ikke. For de tropper som Frankrike forfører over, er bestemt til å besette Maginot-linjen og til å bli holdt bak denne linje som en stor reservearmé. Det vil si at 350 kilometer av vår grense i nord ligger åpen og den øverstkommanderende som vil beskytte den, må da svekke beskyttelsen av østgrensen med så mange divisjoner som han i siste øyeblikk kan få kastet nordover. Overtar dere ansvaret for det, mine herrer? Vil dere sørge for å ruste Frankrike mens det ennå er tid, eller vil dere begynne å improvisere når bombene faller («Improviser sous les bombes»)»?

Herr Reynaud tier og en veldig sten legger seg denne 15. mars 1935 på de deputertes bryst. Står det virkelig så dårlig til med den franske armé, som de skal våke over som arméutvalg? Men så tar formannen i utvalget ordet. «De glemmer en ting, herr Reynaud», sier han, «vi kommer ikke til å kjempe alene». Og så blir han revet med selv til den vakreste deklamasjon: «Skulder ved skulder med våre tapre soldater vil Albions sønner stå! Deres glimrende utstyrte divisjoner vil, beskyttet av en flåte som ikke lar seg beseire, ile over Kanalen. Over troppene på fastlandet vil motorene av de fly som vår store forbundsfele sender tordne frem i stadig nye bølger!»

Herrerne i utvalget puster ut. Stenen er forsvunnet — Frankrike har riktignok ikke nokk panserdivisjoner, men det har jo i utsikt hjelp fra England, og da kan de jo spare sine velgere for disse ubehagelige utgifter. Herr Reynauds forslag blir avslått.

«Vet De», sier den deputerte Léon Courson til Albert Forcinal, idet de går ut, «jeg har hele tiden grublet over om ikke Reynaud er økonomisk interessert i fremstilling av panservogner, og så slo det meg at han jo er saksfører for Vickers!»

Firmaet Vickers er Englands store våpenleverandør og selvom det ved prosessen mot Reynaud i 1940 i Riom ikke kunne påvises at den stadig hevdede påstand i Frankrike, at Reynaud var interessert i den engelske våpenindustri, var sann, så er det betegnende både for korrupsjonen blandt Frankrikes politiske ledelse og for oppfatningen av personen Reynaud, at slikt ble fremholdt. Etter den erfaring franskmennene hadde gjort med sine ministre, var det ingen som trodde at en av dem kunde handle av andre grunner enn egen nytte, og de visste nokk om herr Reynauds forretninger til å tiltro ham det samme. Med sin skarpe forstand hadde han forstått hva det var iveien med den franske armé, men da hans person manglet egentlig alvor, var

(Forts. fra s. 1).

Slik praktiseres lov

Aller først vil da minne om hva det egentlig var Morgenposten og dens etterplapperere rundt omkring i provinspressen — og naturligvis i Dagbladet — beskyldte Forbundets formann og en rekke andre navngitte personer for. Vi gjengir på første side

noen klipp fra det som ble servert, og vi håper gjengivelsen er så tydelig at folk kan lese hva det står. For sikkerhets skyld skal vi imidlertid også her gjengi litt av innledningen til bladets artikkel, slik at utgangspunktet er klart:

«Valutasvindler, underslag, dokumentfalsk, uhederlighet og korrupsjon har ført til at Forbundet for Sosial Oppreisning — sammenslutningen av tidligere NS-medlemmer — etter 8 års virksomhet er i fullstendig oppløsning. Det har lenge vært misnøye med den måten forbundet ble ledet på etter Hroar Hovdens død og gårdbruker Anders Hafskjold fra Lier overtok som selvbestalt leder. Særlig stor var medlemmenes utilfredshet med den måte forbundets talerør, avisen «Folk og Land», ble redigert på, men etterhvert som medlemmene gikk forbundsledelsen nærmere inn på klingingen avslørtes så mange kriminelle forhold, at misnøyen slo ut i lys lue.

«FØRERPRINSIPPET».

Når forholdene ikke er blitt kjent av offentligheten og av politiet før Morgenposten nå kan bringe de lyssky forretninger frem i dagen, skyldes det først og fremst at gårdbruker Anders Hafskjold har bygget opp Forbundet helt og holdent etter førerprinsippet, og fordi også medlemmene naturlig nok i det lengste kviet seg for å meddele utenforstående hvor stor fallitt Forbundet har spilt — — —

De av Forbundets medlemmer — — — hvis forbrutelse i det vesentlige besto i medlemskap i NS, er i løpet av mindre enn to år fullstendig sjaltet ut og i forbundsledelsen sitter idag notorisk kriminelle elementer fra krigens dager. Deres ledelse av Forbundet beviser til fulle at de fortsatt er villig til å bryte landets lover når som helst og på hvilket som helst grunnlag».

Denne artikkel, hvis make vel neppe har sett dagens lys i Norge, vakte som rimelig kan være bestyrtelse og avsky hos alle hederlige mennesker. Bortsett fra Dagbladet, var det ingen av Oslo-avisene som vilde røre denne skitne affære. De forholdt seg taus og flere gav også overfor Forbundsledelsen uttrykk for at de ikke ville ha noen befatning med denslags. Men rundt omkring i lokalavisene ble Morgenpostens injurieflokk i stor utstrekning bragt videre.

*

Det var 15. september 1958 Morgenposten bragte nevnte artikkel og dagen etter fulgte bladene opp med en ny artikkel hvor injuriene ble ytterligere utdypet. Samme dag henvendte Hafskjold seg til sin advokat som igjen ringte

det ingen som tok ham alvorlig selv om det for en gangs skyld dreiet seg om ting av den aller største betydning. Skjebnens ironi ville at han først ble ministerpresident i det øyeblikk da det i et fryktelig nederlag hadde vist seg at det virkelig manglet panserdivisjoner. Men da var det for sent til at noe kunde gjøres for å bøte på det.

(Næste gang: General Gamelin har ordet).

til Morgenpostens redaktør og bebudet rettsforfølgelse. Også fra en rekke andre hold ble det rettet henvendelser til bladets redaksjon og styre. Det later til at ettertankens kranke blekhet da begynte å innfinne seg. 17. september ble det i all hast samlet et ekstraordinært styremøte i Morgenposten og samtidig kom det en meddelelse i bladet om at den bebudede nye artikkel om Forbundet måtte utstå fordi artikkelskribenten «var opp-tatt i lønnsforhandlinger».

19. september kom det imidlertid en ny artikkel, men det var tydelig at en nå hadde lagt om angrepsplanene. Og i nye artikler etterhvert ble beskyldningene dreiet over på det politiske plan. Noe som kunde underbygge de rabiate beskyldninger i innledningsartiklen ble ikke fremlagt. En håpet øyensynlig ved en eventuell rettssak å kunne få det hele hvirvlet bort i en politisk tåkesky, og dreiet det seg først om politiske synspunkter visste en jo hvor rettens sympatier lå.

Anders Hafskjold hadde naturligvis straks tatt ut stevning mot bladet og 21. oktober kom saken opp i forliksrådet, hvor den ble henvist til retten fordi det ikke fant-

es noe grunnlag for forlik. Det hører ellers med til historien at pressen sørget for å fremstille det slik at det var Hafskjold som hadde bragt saken inn for forliksrådet for om mulig å få saken forlikt slik at ikke alle hans misgjerninger skulde bli avslørt! Tiltross for at alle naturligvis er klar over at det er loven som fastsetter en slik behandling i forliksrådet.

25. oktober bebudet Morgenposten at representanten Sverre Løberg hadde funnet seg beføyet til å stille følgende begrunnede spørsmål til justisministeren: «Er justisdepartementet oppmerksom på de avisskriverier som i den siste tid har versert i pressen omkring Forbundet for Sosial Oppreisning, og har Justisdepartementet foretatt seg noe i sakens anledning?».

Saken kom opp i Stortinget 31. oktober. Morgenposten gir følgende resyme av det som hendte i Stortinget: «De beskyldninger som i Morgenposten er rettet mot Forbundet for Sosial Oppreisning, ble straks tatt opp til etterforskning av Oslo politi, sa justisminister Haugland da han i Stortinget igår svarte på et begrunnet spørsmål fra Sverre Løberg (a). Statsråden kunde også fortelle at riksadvokaten og påtalemyndigheten akter å følge nøye med i det som måtte komme frem i den sak som fem personer tilknyttet Forbundet har bebudet mot Morgenposten».

Dette siste refererer seg til at endel av de andre injurerte hadde gått til politianmeldelse mot Morgenposten for injurier umiddelbart etter at de var fremsatt.

*

Etter dette skulde en jo tro at saken var i god gjenge, siden både justisminister, påtalemyndighet og Storting var interessert i å få sannheten frem og i at rettferdigheten skulde skje fyldest. — Men tiden gikk. I mellomtiden var det 3. november blitt holdt årsmøte i Forbundet, hvor det ble vedtatt en enstemmig tillitsserklæring til formannen Anders Hafskjold, som også enstemmig ble gjenvalgt til formann.

Stevningen mot Morgenposten ble uttatt 1. november etter at saken var blitt henvist til retten av forliksrådet og langt om lenge fikk Hafskjold opplysning om at Morgenposten hadde fått den uvanlig lange frist til 10. januar 1959 med å levere inn sitt tilsvarende på stevningen. Vanligvis pleier slike frister å dreie seg om 14 dage a tre uker.

og rett i Norge!

Hitlers siste ord

(Forts. fra s. 5).

16. januar meddelte Hafskjolds advokat at Morgenposten ikke hadde innlevert noe svar eller noen bevisligheter, noe som visstnok skulde skyldes sommel ved byrettens kontor i forbindelse med fratreden av dommere. Det ble da tatt ut ny stevning og 2. februar kunde Hafskjolds advokat meddele ham at Morgenposten hadde fått ny frist til 27. februar med å levere sine bevisligheter.

2. mars ble det fra rettens kontor opplyst at det bare var kommet en kort skrivelse fra motparten og denne var hos dommeren. Samme svar fikk en 5. og 6. mars. 10. mars ble det så ringt fra byrettskontoret og meddelt at papirene nå var oversendt Hafskjolds advokat, og at Hafskjold hadde fått svarfrist til 31. mars.

Papirene kom til Hafskjolds advokat 11. mars men viste seg bare å være en skrivelse fra Morgenpostens advokat. Som meddelte at Sivilpolitiet hadde «bevismateriale» og at en ikke kunde få det ut derfra hvorfor en søkte om ny utsettelse på ubestemt tid, inntil politiet var ferdig med saken. Det ble også anført at en måtte forutsette at politiet fant mere «bevismateriale» under sin behandling av saken!

*

Det Sivilpolitiet hadde med saken å gjøre var at det behandlet den såkalte valuta-svindelen, et forhold som eventuelt var undergitt offentlig påtale.

Politiet hadde til da brukt 6 måneder på granskningen! Siden saken ble så nitid gransket av Sivilpolitiet og siden dette forhold stadig ble utnyttet til å forsinke selve injuriansaken, fant Hafskjold det riktigst å trekke tilbake anmeldelsen forsåvidt angikk valutaspørsmålet slik at en ikke skulde få ytterligere påskudd til å hale ut saken, som naturligvis for hver dag som gikk voldt Hafskjold store økonomiske tap i hans forretningsdrift. Saken om valutaoverføringene til Sverige i forbindelse med Svenskeutredningen vilde likevel bli klarlagt for offentligheten gjennom politiets etterforskning. Det var naturligvis heller ikke dette med valutaen som var det alvorlige i beskyldningene sett fra Hafskjolds synspunkt, men derimot beskyldningene om personlig urederlighet, om underlag, dokumentfalsk, korrupsjon og alt det andre.

*

Når motpartens advokat påberopte seg at politiet hadde alle bevis, så er dertil å si at politiets representant på

forespørsel fra Hafskjold erklærte at Sivilpolitiet bare hadde de papirer som vedrørte valutaoverføringen til Sverige. Men så var det kanskje Kriminalpolitiet som i forbindelse med anmeldelsene fra de andre injurierte i løpet av det halve år hadde klart å finne frem noen papirer som kunde underbygge Morgenpostens påstander? La oss se på hva videre skjedde.

Hafskjold protesterte mot ytterligere utsettelse av saken og pekte på at han for hver dag som gikk led økonomisk skade som følge av beskyldningene om personlig urederlighet. 11. april fikk Hafskjolds advokat beskjed fra dommeren, datert 4. april, om at Morgenposten hadde fått ny utsettelse med bevisføringen til 25. april.

17. april møtte de to parters advokater hos dommeren og fikk beskjed om at saken ikke kom opp før rettsferien. Dommeren utvirket imidlertid at advokatene sammen skulde få møte hos Kriminalpolitiet for å se på de foreliggende «beviser». Det skjedde så 21. april.

Hos Kriminalpolitiet møtte også en representant for Sivilpolitiet, og denne opplyste at Sivilpolitiet innstillet på henleggelse av valutasaken. Kriminalpolitiet på sin side opplyste at det ikke hadde noen «bevis» i sin besiddelse og at det bare hadde ventet på at Sivilpolitiet skulle bli ferdig med saken før det tok fatt! Det ble nå meddelt at politiet skulde oversende de foreliggende papirer til dommeren etter at Kriminalpolitiet hadde sett på dem. En antok det vilde ta ca. 14 dage. 28. april kom det så brev til Hafskjolds advokat fra dommeren, som meddelte at det ikke vilde bli satt noen ny frist for bevisføring for Morgenposten før dommeren hadde fått papirene fra politiet og hadde fått satt seg inn i det foreliggende materiale.

*

Og der står da saken idag! Etter 8 måneders intens innsats fra myndighetenes side for at lov og rett skal skje fyldest, er en praktisk talt der en var da saken startet tross alle anstrengelser fra de injuriertes side på å få saken frem i dagslyset.

Sivilpolitiet har endelig i løpet av 7 måneder kommet til at valutasaken henlegges, så det kan neppe ha dreiet seg om særlig graverende forhold. Kriminalpolitiet, som i like lang tid har sovet i ro på de foreliggende anmeldelser i påvente av at kollegaen Sivilpolitiet skulle bli ferdig, har endelig somlet seg

å komme overens med meg — (ifølge teksten i Sunday Express: by refusing to come to terms with me) — dømt sitt land til en selvmordspolitikk. Han har gjort den samme feil som generaler gjør som fører en krig etter de samme prinsipper som den foregående krig.

Idag foreligger faktorer som ikke forekom på Pitts tid. Den avgjørende nye faktor er tilstedeværelsen av de to giganter, USA og Russland. Pitt's England sikret balanse i verdensherredømmet ved å forhindre hegemoni i Europa, d.v.s. ved å hindre Napoleon i å nå sitt mål.

Churchill's England skal derimot gjøre alt hva der står i dets makt for å sikre Europas samling, hvis England ønsker å bevare den samme maktbalanse.

I begynnelsen av denne krig gjorde jeg mitt ytterste for å handle, som om jeg trodde at Churchill var kapabel til å forstå sannheten ved denne store politikk, og i hans lyse øyeblikk er han sandelig også istand til det. Men i lang tid har han nu vært bundet med hender og føtter til jødernes stridsvogn.

En ny Pitt hadde greiet å skape fred i 1941

Min hensikt med å komme til forståelse med England var å unngå å skape en irreparabel situasjon i Vesten. Senere da jeg angrep mot

til å gi injurianten beskjed om at de fornærmedes anmeldelse henlegges fordi intet offentlig hensyn krever at norske borgere beskyttes mot beskyldninger om å ha begått grove forbrytelser. — Noen slike forbrytelser har Kriminalpolitiet selvsagt ikke kunnet oppdage.

Og slik går komedien videre:

Morgenposten skylder på Kriminalpolitiet, Kriminalpolitiet skylder på Sivilpolitiet og justisminister Haugland har helt glemt de store ord i Stortinget. Ja, selv Sverre Løberg er ikke lenger interessert i at saken skal «frem i dagslyset».

En bør visst ikke snakke for høyt om lov og rett i dette land — iallfall ikke når det gjelder den gruppe mennesker som allerede i 1945 fikk føle på kroppen hva disse ord betyr i Norge.

Har du skaffet en ny abonnent?

øst og åpnet den bolsjevikiske svulst — håpet jeg der ved på nytt å tenne en gnist av common sense og sundt vett hos vestmaktene. Uten at de behøvet å løfte en finger ga jeg dem anledning til å medvirke i en renkelse, under hvilken de uten risiko kunne overlate arbeidet med å desinifisere vesten til oss alene. Men disse hykleres hat til en mann i god tro er sterkere enn deres selvoppholdelsesdrift.

Jeg hadde undervurdert styrken av den jødiske innflytelse i Churchills England. I den avgjørende periode mellom 1930—40 var situasjonen en helt annen enn på Pitts og Napoleons tid. Europa som var utmattet etter den store krig — hadde mistet sin selvaktelse og dets ledende rolle ble ikke lengre anerkjent. Det var stadig et av jordens mest tiltrekkende steder, men et sted som gradvis mistet sin betydning. Europa sto overfor en stigende maktutfoldelse fra USA, den russisk-asiatiske koloss og den oppgående sols imperium.

Hvis skjebnen hadde gitt det aldrende og svakelige Storbritannia en ny Pitt istedet for denne semitisk anløpne halvamerikanske drukkerbolt — så ville en ny Pitt straks ha innsett at Storbritannias tradisjonelle maktbalansepolitikk nu måtte omlegges og denne gang gis et verdensomspennende omfang.

Istedenfor å øke den europeiske rivalisering burde Storbritannia ha gjort sitt ytterste for å skape en europeisk sammenslutning, et alliert og forent Europa, og da ville landet hatt en sjanse til fortsatt å spille rollen som hersker i verdenspolitikken.

Straff for gamle forbrytelser

Alt det som skjer nu (1945) får en til å tro at forsynet straffer Albion for dets tidligere forbrytelser — de forbrytelser som brakte landet til dets tidligere maktposisjon. Churchills komme i en periode, som er avgjørende både for Storbritannia og for Europa er den straff forsynet har valgt. For Storbritannias degenererte elite er han nettopp mannen den ønsker, og et stort imperiums, og samtidig hele Europas skjebne ligger i denne senile klovn's hender. Jeg mener det er et åpent spørsmål om det britiske folketrass i aristokratiets degenerasjon har bevart de kvaliteter som hittil har rettferdiggjort det britiske verdensherredømme. Personlig tviler

jeg på det, fordi det ikke synes å ha vært noen offentlig reaksjon mot de feil som nasjonens ledere har begått. Og dog har det vært mange leiligheter for Storbritannia til dristig å starte på en ny og mer fruktbringende bane.

Hvis Storbritannia hadde ønsket det kunde vi ha stanset krigen i begynnelsen av 1941.

På himmelen over London hadde landet overfor hele verden demonstrert sin vilje til å yte motstand. Til Storbritannias fordel talte også de ydmygende nederlag som man hadde påtvunget italienerne i Nord-Afrika. Det tradisjonelle Storbritannia vilde ha ønsket fred, men jødene ville ikke høre tale om det, og deres lakeier Churchill og Roosevelt var der for å hindre freden. -Fred den gang ville ha gjort det mulig for oss å hindre amerikanerne i å blande seg i europeiske anliggender.

Ansvaret -

(Forts. fra side 5).

nen for hele elendigheten idag. Churchills og Roosevelts forbryterske dumhet som sprellemann for blant andre den jødiske finanskapital. Vel, dumhet eller ikke dumhet, så sitter vi naturligvis nå i NATO-saksen og har intet annet valg enn fortsatt å gi oss i hendene på de samme krefter som har ført oss ut i ulykken, men likefullt kan det være av betydning å ha klart for seg hvor ansvaret skal legges. I den forbindelse er artikkelen i «Friheten» av så stor interesse at vi gjengir den nedenfor i de alt vesentlige:

I årene etter krigen, og særlig i de siste år er det fra amerikansk og engelsk side gjort en rekke forsøk på å forfalske historien og framstille utviklingen i Tyskland på en slik måte at ansvaret for Tysklands deling helt og fullt faller på Sovjetunionen. Det motsatte er tilfellet. Vestmaktene — England og Amerika med understøttelse av Frankrike og aktiv medvirken fra de herskende kretser i Vest-Tyskland — har framkaldt og opprettholdt spaltningen av Tyskland. USA og England fortsetter der med en politikk som de allerede førte under krigen. Mange ganger foreslo de Sovjetunionen at det beseirede Tyskland skulde oppdeles i flere enkeltstater. Disse forsøk strandet på Sovjetunionens motstand. *Forts. side 2*

Kommunistisk spionrede —

(Forts. fra s. 4).

steder enn i Bonn, for hvorledes kan det ellers gå for seg at det i denne sender foregår følgende: En tsjekker, en viss Kucera, alias Hornik kom over grensen. Han var en hederlig flyktning, som angivelig på grunn av sosialdemokratisk sinnelag var blitt puttet i konsentrasjonsleiren i Joachimsthal av kommunistene. Herr kamerat Kucera-Hornik var faktisk i Joachimsthal, men på ingen måte som politisk flyktning. Han hadde bare begått noen innbrudd og tyverier. I den grufulle konsentrasjonsleir Joachimsthal, en av de 130 konsentrasjonsleire i «arbeiderparadiset» det folkedemokratiske Tsjekkoslovakia holdes den dag idag, 14 år etter krigen, tyske soldater og tyske kvinner uten lov og dom i urangrubene som står under sovjetisk kontroll. Store, kostbare annonser i visse aviser og tidsskrifter i Bundesrepublikken innbyr til besøk i «det vakre Tsjekkoslovakia», men ikke en eneste av disse aviser eller tidsskrifter bringer et ord om de ynkeligste blandt de ynkelige, om de glemte tyske soldater og tyske kvinner i konsentrasjonsleiren i Joachimsthal. Der spilte altså herr kamerat Kucera-Hornik en fremragende rolle. Som spion for den sovjetiske leirledelse kunde han tillate seg alt overfor de politiske fanger. Han sjikanerte og tyranniserste dem, han kunde bestemme hva de skulde få å spise og hvem som måtte sulte i dagervis. Han slo de vergeløse politiske fanger tilblods for å drive mere arbeid ut av dem, og tilslutt myrdet han fire av dem, tre tsjekkere og en tysker. Tre dage og tre netter lå likene av Kucera-Horniks ulykkelige ofre på en gjødselhaug til skrekk og advarsel for de andre fanger. Etter denne helledåd var kamerat Kucera-Hornik moden for en «farefull flukt» inn i Bundesrepublikken, en slik som pragerkommunistene kan sette så vidunderlig iscene. Herr kamerat Kucera-Hornik fikk uten vanskelighet oppholdstillatelse som politisk flyktning, og kort tid etter ble han en av stjernene i arbeidersendingen i den «antikommunistiske» sender Free Europa. Da han ble gjenkjent og avslørt av noen anstendige tsjekkiske emigranter, skjedde der intet, tiltross for at disse emigranter gjorde hva de kunde for å bringe herr kamerat Kucera-Hornik dit hvor han rettelig hørte hjemme: for en tysk rett. Og så en vakker dag opptrådte herr kamerat Kucera-Hornik ikke som vanlig i den «antikommunistiske»

sender Free Europa, men foran mikrofonen i den kommunistiske sender i Prag. Her fortalte han leende om sine resultater som spion i Bundesrepublikken. Heller ikke nå hendte det noe. Ingen spurte om hvem som ansatte herr kamerat Kucera-Hornik i senderen Free Europa, hvem som protesjerte ham der og hvilke hjelpershjelpere han eventuelt hadde i denne sender.

Hvis herr kamerat Kucera-Hornik hadde vært den eneste kommunistiske agent i denne sender, så kunde man eventuelt ha trodd på et merkelig sammentreff av omstendigheter som hadde hindret at han ble arrestert. Imidlertid har flere kommunister fra denne sender med sjelero vendt tilbake til Prag etter årelang virksomhet, bl. a. herr Bruno Folta, en kvinne som rett og slett gikk under navnet «Evaluation» i spionasjeavdelingen i denne sender, en offiser, som også var beskjefteget i denne avdeling o.s.v. Man spør seg selv med bekymring om når de tyske myndigheter vil undersøke om og hvor mange kommunistiske spioner som fremdeles er knyttet til Radio Free Europa. Alle disse spioner, som etter å ha løst sin oppgave vendte tilbake til Prag, ble godkjendt av de amerikanske tjenestesteder som opplagte politiske flyktninger, fremfor alt av den såkalte Security, den amerikanske Secret Service-avdeling ved denne sender. Det er vanskelig å tro på feiltagelser og tilfeldigheter når det dreier seg om så mange spioner. —

Radio Free Europa sender daglig såkalte «Grüsse an die Heimat». Engang før hørte man slike «Grüsse an die Heimat», i året 1945 fra BBC i London. Disse hadde som resultat at den store massaker i Prag ble satt igang, den som førte til nedslaktingen av over 100 000 tyskere, sårede soldater, oldinger, syke, kvinner og spebarn. Disse «Grüsse» var nemlig ikke annet enn hemmelige anvisninger for de tsjekkiske kommunister, som så under ledelse av forbryteren Benes utløste den såkalte «revolusjon» i Prag. En må med bange anelser spørre seg selv hvorfor ingen tysk myndighet interesserer seg for disse «Grüsse» i senderen Free Europa. Det bør dog ikke være ukjent for Bonn at antikommunistene bak jernteppet ikke betrakter Radio Free Europa som det «store våpen» mot kommunismen, som den selv så beskjedent kaller seg.

Særlig tragisk er tilfellet med den billedskjønne tsjek-

McMILLANS «GRA EMINENCE».

Bak de figurer som trer frem for offentligheten er det som regel en eller flere trådtrekere som det ikke er så lett å få øye på. Også McMillan har sin «grå eminence», en viss sir Norman Brook, som også forberedte hans reise til Moskva. Offisi-

kiske filmskuespillerinne Jirina Stepnickova. Fru Stepnickova fikk spilleforbud av kommunistene og da hun vegret seg for å angi sine antikommunistiske kolleger, ble hun fengslet. Tsjekkiske antikommunistar arbeidde i årevis under stadig livsfare for å hjelpe skuespillerinnen til flukt. Fru Stepnickova fikk en navneliste over de kommunistiske spioner som arbeidet i Bundesrepublikken under dekke av å være politiske flyktninger, og ble bragt til den bayerske grense med sin lille sønn. Imidlertid ble hennes flukt forrådt, og det fra München. Fru Stepnickova ble såret ved et skudd fra en tsjekkisk grensevakt og slept tilbake igjen skjønt hun var på bayersk område. Hun ble skilt fra sitt barn og igjen fengslet. I de tsjekkiske kommunisters fengsel endte så denne tyskvennlige og tapre store skuespillerinne sitt liv.

Hvorfor er det til nå ikke innledet noen undersøkelser om «tilfellet Stepnickova»? Fru Stepnickova ble møtt ved grensen av visse tsjekkere som ikke foretok seg noe som helst da hun bad og bønnfalt dem om i det minste å bringe hennes barn i sikkerhet i Tyskland. Hvem er disse tsjekkiske «antikommunistar», som åpenbart arbeider hånd i hånd med kommunistene? Det finns nok av anstendige emigranter i Bundesrepublikken, som vet ikke så lite om de kommunistiske spioner i Tyskland, men de tier fordi det foregår slike ting som «tilfellet Stepnickova».

Enhver tysker er en født morder og forbryter, sa herr tsjekker Antonin Hrebik foran mikrofonen i Radio Free Europa, og det skjedde intet. Enhver tysker er i fare hvis denne sender også fortsatt skal være uten kontroll fra de tyske myndigheters side. De anstendige emigranter i denne sender vilde sikkerlig ikke ha noe imot en nøyaktig undersøkelse av deres identitet, deres fortid og deres virksomhet. Under enhver omstendighet bør det kommunistiske uvesen i denne sender ikke lenger tales.

elt er Brook kabinetssekretær, men McMillan foretar seg aldri noe uten først å ha konsultert Mr. Brook. Det hører med til historien at Brook er en innbitt Tysklandshater. Dessuten skal han ha gitt uttrykk for sin glede over at Dulles er ute av spillet.

URO I BELGIA.

Det har i den senere tid vært uroligheter blandt flamlenderne og store demonstrasjoner hvor det ble krevet amnesti for dem som fremdeles sitter fengslet i forbindelse med okkupasjonstiden. Også en rekke aviser har sluttet seg til dette krav. I Brussel truet til og med flamske studenter med å storme fengslet i St. Gilles, hvor det foruten 7 tyskere også sitter over hundre flamlendere. I Löwen kom det til åpen kamp mellom studenter og politi og det motoriserte gendarmeri har måttet sende 1 000 mann fra Brussel til Löwen som forsterkninger.

KRIGSHISSEREN ROOSEVELT

USA-generalen Wedemeyer kommer i sin bok «Wedemeyer-Reports» med nye avslør-

QUO VADIS - -

(Forts. fra s. 1).

som i de kommuniststyrte land. Det er bare én forskjell, og det er at det statsbærende parti i Norge tillater en ganske ufarlig og tannløs opposisjon.

Det er denne tannløse opposisjon som er mest å dadle. Den er med på å gjennomføre et veldig bedrag overfor folket.

Både Høyre, Venstre, og de andre partier fremstiller saken slik overfor velgerne at disse tror at det fins en mulighet for at de borgerlige partier kan komme til makt. Det er selvfølgelig en umulighet.

I nasjonalforsamlingen fins det ikke engang en eneste person blandt de borgerlige som har autoritet til eller føreregenskaper nok til å danne regjering. Det innrømmes åpent av de borgerlige stortingsmenn selv.

Hvis man vil ha et annet styre enn Gerhardsen, må en derfor gå helt andre veier enn gjennom parlamentarismen. En må gå tilbake til Grunnloven også når det ikke er 17de mai, og la Kongen selv utpeke statsministeren, efter en rådgivende folkeavstemning. Det er den eneste

inger om statuemannen fra Skansen, president Roosevelt. Han skriver bl. a. at Roosevelt tre måneder før krigen med Tyskland erklærte: «Jeg vel aldri erklære krig, men føre den!» Roosevelt gav allerede da en hemmelig ordre om å ødelegge Tysklands og Italias fiendtlige krefter. Wedemeyer bekrefter videre at Tyskland på alle måter søkte å undgå en krig med USA og skriver på side 485: «Lying us into war — Roosevelt har løyet oss inn i krigen». Han siterer også Sven Hedins ord om at «den annen verdenskrig vil gå inn i historien som Roosevelts krig».

PASTERNAK ER OGSA ANTISEMIT!

Den israelske president Ben Gurion har i en pressekonferanse i Tel-Aviv angrepet sin trossfelle Pasternak på det voldsomste, fordi han er tilhenger av assimilasjon av jødene og motstander av zionismen.

veien ut av uføret. Hele folket skal stå bak statsministeren, ikke bare Landsorganisasjonen. Det må komme et folkekrav for å få gjennomført denne reformen. Og kravet må i første rekke komme fra de velgere som idag velger borgerlig.

For dem må det stå klart at hvis de fortsetter med å velge borgerlig, så får de ingen annen innflytelse over staten, enn den de har. De får fortsatt lov til å si ja til alle Gerhardsens sosialiseringer.

Hvis Bondepartiet forandret navn, og kalte seg noe fornuftig som f. eks. Nasjonalt Sentrumsparti, og tok idéen om en statsminister valgt av hele folket på sitt program, så ville dette partiet snart ha ledelsen av Norges skjebne. O. K.

FOLK OG LAND

Ekspedisjon og kasse:
Kierschowsgt. 5, Oslo
Telefon 37 76 96
Boks 3214

Abonnementspriser
Kr. 25,- pr. år, kr. 12.50
pr. halvår. Sverige og
Danmark: kr. 29.00 pr.
år, kr. 14.50 pr. halvår.
Utlandet forøvrig: kr.
33.00 pr. år, kr. 16.50 pr.
halvår. I nøytralt om-
slag kr. 35.00 pr. år, kr.
17.50 pr. halvår.

Løssalg 65 øre
Annonsepris:

32 øre pr. millimeter
over en spalte.
Bruk postgiro nr. 16450.
Utgiver A-L Folk og Land
Sambandstrykkeriet
Oslo